

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Γιαννούλα Θάνου

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 18 Ιουνίου, 2019

Στήν Τρίπολη, όδός Σεραγίου, άριθμός 13, έζησε μία εύλογημένη ψυχή, ή κυρα-Γιαννούλα Θάνου αλλά πολύ θά άδικηθῆ από τά λίγα πού γράφονται και πού δέν μπορούν νά άποδώσουν τήν μεγάλη πνευματική κατάσταση ής. Θά μπορούσε νά γραφή όλόκληρο συναξάρι, πολυσέλιδος τόμος, μέ τούς άγώνες ής, τά βιώματά ής και τίς πνευματικές νουθεσίες ής, αλλά τότε πού ζούσε δέν σκέφθηκε κανείς νά κρατήση σημειώσεις.

Άπό τά λίγα πού έμειναν στήν μνήμη κάποιου πού λίγο τήν γνώρισε πριν τριάντα περίπου χρόνια, δίδεται μία άμυδρή εικόνα αύτῆς τῆς χαριτωμένης ψυχῆς.

Γεννήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 1923 στό χωριό Λάβδα Τριπόλεως. Ήταν δευτερότοκη από τέσσερα άδέλφια. Κατά τίς διηγήσεις ής προερχόταν από φτωχή οικογένεια αλλά ήταν πολύ πιστοί οι γονείς ής. Η μάνα ής ιδιαίτερα ήταν πολύ εύλαβῆς. Τήν είχε ως πρότυπο στήν ζωή ής και έλεγε: «Έγώ δέν φθάνω στήν μάνα μου».

Όταν ήταν μικρή και μαγείρευαν στό σπίτι τους καλό φαγητό, ό πατέρας ής τήν έστελνε νύχτα, κρυφά, κατά τό εύαγγελικό «όταν ποιῆς έλεημοσύνην μή σαλπίσης έμπροσθέν σου» (Ματθ. ζ´, 2), νά πάη φαγητό σέ φτωχές οικογένειες. Στόν δρόμο συναντούσε σκυλιά άγρια πού γαύγιζαν. Αίσθανόταν φόβο ως μικρή πού ήταν, έκανε τόν σταυρό ής, προσευχόταν και παίρνοντας δύναμη έλεγε στά σκυλιά: «Σούτ! Σωπάστε. Έσείς στήν δουλειά σας και έγώ στήν δουλειά μου». Τά σκυλιά, όλως παραδόξως, ήσύχαζαν και αύτή συνέχιζε ήσυχη τόν δρόμο ής.

Τήν πάντρεψαν μέ τόν Δημήτριο Θάνο. Απέκτησαν τρία παιδιά. Είχαν μεγάλη φτώχεια. Αγόρασε ραπτομηχανή και έρραβε. Οικονομούσε αρκετά και σιγά-σιγά είχαν αύτάρκεια, έκτισαν και σπίτι. Ήταν πολύ έργατική και πολύ έλεήμων.

Δέν ήταν τόσο η φτώχεια πού τήν βάραινε αλλά οι δυσκολίες πού συνάντησε στην οικογένεια του συζύγου της. Η πεθερά της ήταν κακότροπη και δέν τήν συμπαθούσε. Τήν κατηγορούσε στον άνδρα της και του έβαζε λόγια για νά τήν χτυπά και νά τήν κακομεταχειρίζεται. Πέρασε δύσκολα μαζί της αλλά έκανε μεγάλη ύπομονή και δέν τήν κατέκρινε.

Ο άνδρας της πωλούσε λαχειά και όλη τήν ημέρα ήταν στά μαγαζιά στην πλατεία. Πολλές φορές επέστρεφε μεθυσμένος. Τήν έβγαζε έξω από τό σπίτι και έπαιρνε τό τουφέκι νά τήν τουφεκίση. Έκείνο όμως πού τήν πλήγωνε περισσότερο ήταν πού βλασφημούσε. Δέν τήν άφηνε ούτε νά ανάβη τό καντήλι. Μία φορά βλασφημούσε και η κ. Γιαννούλα προσευχόταν, έκλαιγε και έλεγε στην άγια Παρασκευή: «Καλύτερα νά τόν τυφλώσης παρά νά βλασφημά τόν Θεό». Όταν μετά ξύπνησε από τόν ύπνο του ήταν τρομαγμένος και φώναξε τήν κυρα- Γιαννούλα νά ανάψη τό καντήλι. Κύριος οΐδε τί συνέβη. Έκτοτε σταμάτησε νά βλαστημά.

Ανέθρεψε τά παιδιά της μέ φόβο Θεού, τά κράτησε ανεπηρέαστα από όλη αυτή τήν κατάσταση, άγωνίστηκε και τά άποκατέστησε.

Κάποια φορά μέ τίς προσευχές της σώθηκε ο γυιός της, όταν έπεσε σέ γκρεμό μέ τό αυτοκίνητό του. Από διαίσθηση, ως μητέρα, κατάλαβε τόν κίνδυνο, προσευχήθηκε και ο Θεός τόν έσωσε.

Η κυρα-Γιαννούλα στην Κατοχή έσωσε τόν άνδρα της από τούς Γερμανούς. Ήθελαν νά τόν σκοτώσουν. Αυτή έπεσε γονατιστή στά πόδια τους και μέ λόγια και σχήματα ταπεινά, ίκετευτικά ή σκληρότητα των Γερμανών στρατιωτών μεταβλήθηκε σέ συμπάθεια.

Ήταν άνθρωπος πού μόνο τό καλό σκεφτόταν και τό καλό έργαζόταν. Έκανε αρκετά συνοικέσια και στεφάνωσε πάνω από δέκα ανδρόγυνα. Βάπτισε πολλά μικρά παιδιά. Της ειχε πει η μάνα της: «Όποιος κάνει (βαπτίζει) σαράντα χριστιανούς σώζει τήν ψυχή του». Και αυτή η εύλογη παρά τήν φτώχεια της εύρισκε μικρά πού ήταν εγκαταλειμμένα και τσιγγανάκια παραπεταμένα, τά βάπτιζε, τά έντυνε και μετά τούς έδινε εύλογίες (δώρα). Ήταν πραγματική πνευματική μητέρα άνευ διακρίσεων. Τά βαφτιστικά της ξεπερνούσαν τά τριάντα μέχρι τό έτος 1980.

Η κυρα-Γιαννούλα ζούσε άθόρυβα και ταπεινά. Δέν ανήκε σέ συλλόγους φιλανθρωπικούς, δέν ήξερε κανείς τίς έλεημοσύνες της. Έκανε φαγητά, γλυκά και τά πήγαινε σέ φτωχές οικογένειες, σέ χήρες και όρφανά. Μία φορά πήγε ψωμί σέ μιá χήρα γυναίκα και εκείνη ξέσπασε σέ κλάματα και εύχαριστίες γιατί τά παιδιά της πεινούσαν και δέν ειχε νά τά δώση ψωμί. Πίστεψε ότι ο Θεός φωτίσε τήν κυρα-Γιαννούλα, γιατί πριν από λίγο στην προσευχή της η χήρα ζητούσε από τόν Θεό ψωμί για τά παιδιά της.

Γιαννούλα Θάνου

Έπισκεπτόταν τις φυλακές και βοηθούσε τούς φυλακισμένους στις ανάγκες τους. Κάθε εβδομάδα έκανε ένα ταψί κέϊκ, έπαιρνε διάφορα άλλα φαγώσιμα και πήγαινε στο γηροκομείο για να δώσει χαρά αλλά και να κάνει παρέα τούς γέρους. Αυτό γινόταν άνελλιπώς. Τό ίδιο έκανε και στους τυφλούς. Δέν ξεκουραζόταν καθόλου. Φρόντιζε ασθενείς να μην τούς λείψουν τά φάρμακά τους και ή ίδια τούς έκανε τίς ενέσεις. Σπλαχνιζόταν όλους και βοηθούσε ιδιαίτερα τούς φυλακισμένους, τούς τυφλούς και τούς γέρους. Μαγείρευε για τήν οικογένειά της και έτρεχε στον προφήτη Ήλία να καθάριση, να πλύνη, να κάνει τίς ακολουθίες. Νέες πού είχαν δημιουργήσει σχέσεις μέ αγόρια και δέν είχε καλή εξέλιξη ή σχέση τους, κατέφευγαν άπελπισμένες στην κυρα-Γιαννούλα. Καλούσε και τά αγόρια, τούς μιλούσε, τούς συμφιλιώνε και τούς έπειθε να παντρευτούν. Πόσες φορές τίς νύχτες χτυπούσαν τήν πόρτα της στίς 2 ή 3 μετά τά μεσάνυχτα και τήν καλούσαν να τρέξη να βοηθήση ανθρώπους ασθενείς ή έτοιμοθάνατους. Ξεπερνούν τούς 40 οί κεκοιμημένοι πού προετοίμασε ή κυρα-Γιαννούλα. Ποτέ δέν κλείδωνε. Τό κλειδί κρεμόταν μέσα από τό έξώφυλλο του παραθύρου. Ποτέ της δέν παραπονέθηκε, δέν είπε ότι κουράστηκε, δέν γόγγυξε για τίποτε και για κανέναν. Ήταν στήριγμα πολλών ανθρώπων. Είχε ταπείνωση και διάκριση. Η εϋσπλαχνία της για τούς άναξιοπαθούντας τήν έκανε να φθάση και σε άνωτερους παράγοντες για να ζητήση βοήθεια για νέους άνεργους και οικογενειάρχες φτωχούς. Τά προλάβαινε όλα. Ήταν πολύ άξια. Έβαζε κήπο και έδινε κηπευτικά σε πολλούς. Τά αύγά από τίς κότες πού είχε δέν τά πωλούσε, τά έδινε σε φτωχούς. Έκανε χυλοπίτες τσουβάλια όλόκληρα και μοίραζε σε οικογένειες πού είχαν ανάγκη.

Στό χωριό πού γεννήθηκε, στό Λάβδα Θησώας μεριμνοῦσε γιά τούς πτωχούς, τούς γέρους καί τακτικά τούς ἔστελνε τρόφιμα καί ροῦχα προσεγμένα. Στά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, στό πανηγύρι, πήγαινε μέ ἄλλες γυναῖκες ἀπό τήν Τρίπολη νά βοηθήση καί ἔκανε ἀρτοκλασία.

Μόνη της ἤ μέ κάποια φίλη της κρυφά καί ἀθόρυβα πήγαινε σάν νοσοκόμα κάνοντας ἐνέσεις σέ φτωχούς ἀρρώστους. Βοηθοῦσε τίς γειτόνισσες στίς ἀνάγκες τους, ὅταν ἀρρώσταιναν καί ἀδυνατοῦσαν νά ἐξυπηρετοῦν τό σπίτι τους. Συμμετεῖχε στά προβλήματα τους, σάν νά ἦταν δικά της. Ἔκανε προσευχή καί εὔρισκε πάντα λύσεις. Ἡ ἀγάπη της οἰκονομοῦσε τά δύσκολα καί ἀνέπαυε τούς ἀνθρώπους.

Προσπαθοῦσε νά μήν περάση μέρα πού νά μήν εἶναι γεμάτη ἀπό καλωσύνες, προσφορά, θυσία καί ἀγάπη. Κάποια μέρα ἦταν λίγο στενοχωρημένη. Συνάντησε κάποιον γνωστό της. Τοῦ λέει: «Ἐλα νά σέ κεράσω. Σήμερα δέν ἦρθε κανείς στό σπίτι, δέν ἔκανα τίποτε». Ἀνέπαυε τόν σύζυγό της καί τόν γυιό της, ἡ δέ ἀγάπη της ξεχυνόταν καί ἀγκάλιαζε τούς φτωχούς, τούς ἀρρώστους, τούς δυστυχισμένους. Εἶχε ἔννοια γιά τήν οἰκογένειά της ἀλλά καί γιά ὅλους ἐκείνους πού εἶχαν ἀνάγκη.

Ἡ εὐλογημένη ψυχή ἀγαποῦσε πολύ τήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἡ ζωή της. Καθημερινῶς πήγαινε σέ ναούς γιά νά προσευχηθῆ καί νά ἀντλήση δύναμη ἀπό τήν χάρη τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων. Ἡ ἀρρώστια τοῦ γυιοῦ της Κωνσταντίνου τήν ἔκανε δυνατή καί μέ τήν προσευχή παρηγοριόταν. Κάθε μέρα διάβαζε τήν Παράκληση τῆς Παναγίας. Ἐκκλησιάζετο, ἐξωμολογεῖτο καί κοινωνοῦσε τακτικά. Ἡ εὐλάβειά της φαίνεται καί ἀπό τό ἐξῆς: Εἶχε βγάλει ἀντικλείδια ἀπό ὅλα τά ἐξωκκλήσια τῆς Τριπόλεως. Σχεδόν κάθε μέρα ἔπαιρνε τό μπουκαλάκι μέ τό λάδι στό ἓνα χέρι καί στό ἄλλο τό κομποσχοῖνι καί πήγαινε, ἀναβε τά καντήλια καί μόνη της στήν ἐρημιά προσευχόταν γιά πολλή ὥρα.

Κάποτε πού πῆγε στόν ἅγιο Μηνᾶ ξέχασε νά πάρη τό κλειδί μαζί της. Ἐκλαιγε καί προσευχόταν καί ἔλεγε «τί νά κάνω τώρα;». Καί ξαφνικά ἀνοιξε μόνη της ἡ πόρτα.

Ἄλλη φορά πού πῆγε στόν ἅγιο Δημήτριο μέ τήν Μαρία Κολοκοτρώνη ἄκουσαν ψαλμωδίες. Νόμισαν ὅτι γίνεται Ἑσπερινός. Ἀλλά δέν ἦταν κανείς μέσα. Ἡ Μαρία ἄκουσε μόνο βήματα, ἡ κυρα-Γιαννούλα εἶδε τόν ἅγιο Δημήτριο.

Πῆγε νά ἀνάψη τά καντήλια στήν Ἁγία Τριάδα καί προσευχόμενη νύχτωσε. Ἐπιστρέφοντας ἔβλεπε τρία παιδάκια νά προπορεύονται.

Κατηφορίζοντας τά βουναλάκια μέσα στίς ἐρημιές ὅταν ἐπέστρεφε ἀπό τά ἐξωκκλήσια ἐνιωθε τήν παρουσία Ἀγγέλων καί Ἁγίων ἰδιαίτερα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὥστε νά μή φοβᾶται στό σκοτάδι. Ἔλεγε: «Σήμερα μέ ἔφερε ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος γιατί ἡμουν πολύ κουρασμένη καί ἀδύναμη».

Κάποτε σ' ένα έρημοκκλήσι άνοιξε τήν καρδιά της και έξέχεε ένώπιον του Κυρίου τήν δέησή της, άπαγγέλλοντας τις θλίψεις της και τά βάσανα των ανθρώπων. Ή προσευχή της παρατάθηκε μέχρι πού νύχτωσε. Τότε είδε τον άγιο Γεώργιο ό όποιος μάλιστα τήν συνώδευσε στην έρημιά.

Τέτοιες άγιοφάνειες είχε πολλές στην ζωή της, αλλά ποιός είχε τήν πρόνοια τότε να τις σημειώσει; Αυτά παραμένουν άγνωστα καθώς και οι προσωπικοί της άγώνες και τά πολλά θαύματα της πρόνοιας του Θεού στις δυσκολίες της. Χαρακτηριστικό της εύλάβειάς της και της αγάπης της για τήν εύρέπεια των οίκων του Θεού είναι τό άκόλουθο. Κάποτε έώρταζε ή Έκκλησία του άγίου Κωνσταντίνου στο Μαντζαγρα. Είδε ή κυρα-Γιαννούλα ότι ή εικόνα του Αγίου δέν ήταν στολισμένη. Μέ μιά φίλη της από σπίτι σέ σπίτι μάζεψαν λουλούδια και έκαναν στεφάνι για τήν εικόνα. Όταν όμως γύρισε σπίτι της ό άνδρας της ήταν έξαγριωμένος και τήν κλείδωσε έξω. Δέν τά έχασε. Έκανε προσευχή και κλαίγοντας πήρε μιά σκάλα, ανέβηκε από τό παράθυρο και πήγε για ύπνο.

Χαιρόταν να βοηθά από τό ύστέρημά της Έκκλησίες και Μοναστήρια. Έκανε τοιχογραφία του όσιου Άρσενίου του Καππαδόκου στον προφήτη Ήλία Τριπόλεως και τήν εικόνα των Αρχαγγέλων στο Έκκλησάκι της Αναστάσεως, πού βρίσκεται στο στρατόπεδο της Αεροπορίας, καθώς επίσης τοιχογραφίες του προφήτη Ήλία και της άγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας. Βοηθούσε πολύ τήν Έκκλησία προσφέροντας χρήματα και προσωπική εργασία. Έκανε έράνους για τήν άνέγερση της Έκκλησίας του άγιου Ραφαήλ. Ήταν τότε μικρό Έκκλησάκι και τώρα έγινε ένορία πού λειτουργείται τακτικά. Έρραβε καλύμματα για τήν Αγία Τράπεζα και πετραχήλια, και τά έστειλε σέ Έκκλησίες. Έστειλε σέ Μοναστήρια τρόφιμα, χρήματα αλλά και όνόματα πού είχαν ανάγκη για να μνημονεύονται. Έκανε πολλές δωρεές σέ φτωχά προσκυνήματα, σέ εκκλησούλες μικρών χωριών, όπου μάθαινε ότι έχουν άνάγκες. Έστειλε ιερά σκεύη, καμπάνες, σταυρούς και μόνη της έρραβε σέ μιά ραπτομηχανή παλαιάς τεχνολογίας άκόμη και τις νύχτες καλύμματα και άμφια. Επισκεπτόταν φτωχά μοναστήρια, όπου ήταν δυό-τρείς ήλικιωμένες καλογριές, τις όποιες βοηθούσε. Τό σπίτι της ήταν κονάκι των μοναχών από τά μοναστήρια της περιοχής όταν έρχονταν στην πόλη για ιατρικούς λόγους ή για ύποθέσεις τους.

Ή καλή και προσεκτική ζωή της, ή πίστη, ή αγάπη, ή εύλάβεια και ή προσευχή της τήν έκαναν χαριτωμένη. Τό πρόσωπό της ήταν γεμάτο χάρη και φωτεινό. Έλαμπε όλόκληρη από τήν θεία Χάρι, όμως ή μεγάλη της ταπείνωση σκέπαζε και έκρυβε τις άρετές της.

Οι χριστιανοί της Τριπόλεως τήν ήξεραν και μέ σεβασμό μιλούσαν για τήν κυρα-Γιαννούλα. Έλεγε ή πρεσβυτέρα Άντιγόνη Δημητρίου Κακαβούλη: «Εμείς τήν κυρα-Γιαννούλα έχομε», δηλαδή ως ύπόδειγμα τελείου χριστιανού.

Είχε πνευματικές σχέσεις με ιερείς και μοναχές, κυρίως τις αδελφές της Ί. Μονής πάνω Χρέπας.

Τό έτος 1993 άξιώθηκε νά προσκυνήση τούς Άγίους Τόπους. Τό έπιθυμοϋσε σ' όλη της τήν ζωή και τό άπεφάσισε μετά άπό ένα ζωντανό όνειρο-πρόσκληση. Έγραφε σέ γράμμα της: «Φέτος πήγα στά Έεροσόλυμα μέ ένα γκρούπ άπό τήν Αθήνα. Ήταν ένα μεγάλο δώρο. Δόξα σοι, ό Θεός. Κλαίω και εύχαριστώ τόν Κύριο πού μέ άξιωσε νά προσκυνήσω τούς Άγίους Τόπους. Μέ τό μπαστούνι πήγα και προσκύνησα σέ όλα τά προσκυνήματα τοϋ Κυρίου».

Κάποτε μία Σαρακοστή τών Χριστουγέννων ό παπα-Δημήτρης Κακαβούλης, άπό τήν ένορία τοϋ άγίου Κωνσταντίνου και Έλένης (Μαντζαγρᾶ), έκανε Σαρανταλείτουργο. Ή θεία Λειτουργία τελείωνε μέ τό φώτισμα. Ή κυρα-Γιαννούλα πήγαινε μέ τά πόδια νύχτα άπό τήν Τρίπολη στό χωριό. Κρατοϋσε στό ένα χέρι τό πρόσφορο και στό άλλο τό κομποσχοίνι, λέγοντας τήν εύχή. Στόν δρόμο τήν συναντοϋσαν σκυλιά, ζενύχτηδες, μεθυσμένοι. Έβρεχε, χιονίζε, έκανε κρύο αλλά αύτή ή εύλογημένη τά άψηφοϋσε όλα και πήγαινε νά λειτουργηθῆ. Βοηθοϋσε στήν άκολουθία, διάβαζε και έψαλλε όσα ήξερε, και μέ τό ξημέρωμα, όταν τελείωνε ή θεία Λειτουργία, γύριζε στό σπίτι της για νά προλάβη νά έτοιμάση τά άπαραίτητα για τόν σύζυγό της και τόν γιό της.

Μία τέτοια νύχτα πήγαινε για Λειτουργία. Βάδιζε μόνη της μέσα στήν έρημιά και ξαφνικά βλέπει μπροστά της μία σκιά άπό μία μαυροφόρα γυναίκα νά προπορεύεται. Πίστεψε ότι ήταν ή Παναγία. Ένισχύθηκε και χάρηκε.

Έκανε προσευχή πολλή για όσους είχαν άνάγκη. Συμμετείχε στόν πόνο και στά προβλήματα τών ανθρώπων. Σκορποϋσε γύρω της τήν θεία Χάρι και έδινε παρηγοριά και έλπίδα. Ή πίστη της ήταν μεγάλη. Έλεγε τό «Πάτερ ήμῶν...», σταύρωνε άσθενείς και γίνονταν καλά. Ένας ιερέας τῆς τό άπαγόρευσε λέγοντας: «Κυρα-Γιαννούλα, τί είσαι έσύ; Ίερέας είσαι; Αύτά είναι τών ιερέων' άλλη φορά νά μήν ξανασταυρώσης!», και σταμάτησε. Αλλά κάποτε άρρώστησε ή πρεσβυτέρα του. Τήν διάβασε ό παπᾶς αλλά δέν έπαυσαν οι πόνοι, σφάδαζε άπό τούς πόνους. Ή κυρα-Γιαννούλα βλέποντάς την σ' αύτή τήν κατάσταση, αυθόρμητα τήν σταύρωσε, προσευχήθηκε άπό τήν καρδιά της και άμέσως έγινε καλά ή παπαδιά. Τότε τῆς λέγει ό ιερέας: «Κυρα-Γιαννούλα, έσύ είσαι άνώτερη άπό μένα' νά σταυρώνης τώρα όποιον θέλεις».

Κάποτε ή άνεψιά της Γεωργία έκλαιγε άπαρηγόρητη γιατί ή μητέρα της ήταν άρρωστη στήν Αμερική και κινδύνευε νά πεθάνη. Τήν άλλη μέρα ή κυρα-Γιαννούλα τῆς είπε χαρούμενη νά μή στενοχωριέται γιατί είδε στόν ύπνο της τήν Γερόντισσα Φιλοθέη τῆς πάνω Χρέπας και τῆς είπε ή Παναγία νά πῆ στήν κυρα-Γιαννούλα ότι ή νύφη της δέν έχει τίποτα, θά γίνη καλά, όπως και έγινε.

Άγαποϋσε πολύ τόν Θεό. Όλες οι συζητήσεις της περιστρέφονταν γύρω άπό τόν Θεό

καί κατέληγαν στον Θεό. Χαιρόσουν να την άκους να διηγῆται καί να συμβουλευῆ. Σέ ανθρώπους μέ προβλήματα καί άδιέξοδα συνιστοῦσε ὑπομονή καί προσευχή. Σοῦ μετέδιδε μία χαρά καί μία ἐλπίδα μέ δύναμη. Ἀπέφυγε να αναφέρῆ τίς δυστυχίες πού πέρασε για να μή στενοχωρηθοῦν οί ἄλλοι. Ἡ θεία Χάρι ἔχει τήν ιδιότητα σαν τόν μαγνήτη να τραβᾷ κοντά της ανθρώπους. Τήν κυρα-Γιαννούλα τήν ἐπεσκέπτονταν πολλοί λαϊκοί καί κληρικοί, ἀκόμη καί ἀγιορεῖτες μοναχοί. Ἐφευγαν ὠφελημένοι καί ἐντυπωσιασμένοι, τούς ἔδινε εὐλογίες καί τούς ἔβαζε στήν προσευχή της.

Ἐνῶ ζοῦσε καί ἀγωνιζόταν σαν μοναχή, ποτέ της δέν σκέφθηκε να γίνῃ μοναχή. Μετά τήν κοίμηση τοῦ συζύγου της, τόν ὁποῖο ὑπηρετήσε ἀγόγγυστα, τοῦ ἔκανε σαρανταλείτουργο καί τά μνημόσυνα. Ὅταν κάποιος τήν παρώτρυνε να πάρῃ τό μοναχικό σχῆμα, ἀρνήθηκε ἀπό ταπείνωση λέγοντας ὅτι δέν εἶναι ἄξια.

Στό τέλος τῆς ζωῆς της ἔμενε μέ τήν κόρη της Ἑλένη στήν Βέροια. Ἐσπασε τό πόδι της, ἀνάρρωσε καί μετά ἔπαθε ἐγκεφαλικό. Στίς 16 Μαρτίου τοῦ ἔτους 2002 ἐκοιμήθη εἰρηνικά καί ἐπορεύθη ἡ μακαρία ψυχή της στον Κύριο πού ἀγάπησε ἐξ ὅλης καρδίας καί ὑπηρετήσε ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος της.

Φεύγοντας ἀπό τήν πρόσκαιρη αὐτή ζωή δέν παρέλειψε να περάσῃ να χαιρετήσῃ γνωστό της ἀγαπητό πρόσωπο. Εἶδε στον ὕπνο του τήν ψυχή της να ἀνεβαίνῃ βιαστική καί χαρούμενη χωρίς να γνωρίζῃ τήν κοίμησή της.

Αἰωνία της ἡ μνήμη. Ἀμήν.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: *Ιερόν Ησυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ο Πρόδρομος»*, Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς)

(Πηγή ἡλ. κειμένου: enromiosini.gr)